

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/147/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213213659
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1213213659.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobkyne: L. L., P. J. J. A.. Č.. XX, J., G. J. I. XX, zast. Ing. Martinou Némethovou, bytom Bieloruská ul. č. 60, Bratislava, proti žalovanému: I. L., J. J. A.. Č.. XX, J., zast. advokátkou JUDr. Sabínou Gečeovou, Popradská ul. č. 20, Bratislava, o určenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 22. novembra 2013 č. k. 51C/95/2013- 79, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti a v časti trov konania z r u š u j e a vec sa mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť platiť výživné na žalobkyňu vo výške 220 eur mesačne počnúc dňom právoplatnosti rozsudku. Zročné výživné za dobu od 3. 5. 2013 do 30. 11. 2013 vo výške 150 eur povolil žalovanému platiť v splátkach po 15 eur mesačne splatných spolu s bežným výživným, počnúc dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvého stupňa žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa je dcérou žalovaného, pričom manželstvo rodičov žalobkyne bolo právoplatné rozvedené. Žalobkyňa žije s matkou a výživné žalovanému doposiaľ určené nebolo (v čase vyhlásenia rozvodového rozsudku bola žalobkyňa plnoletá). Žalobkyňa ukončila v školskom roku 2012/2013 stredoškolské štúdium v maturitou. Od septembra 2013 začala študovať na právnickej fakulte C. A. E. J.. Z potvrdenia vydaného touto právnickou fakultou žalobkyňa je v školskom roku 2013/2014 riadnou študentkou 1. semestra denného štúdia tejto fakulty. Býva v rodinnom dome spoločne s matkou. Náklady na bývanie v tomto dome predstavujú mesačne 200 euro vrátane poplatkov za energie. Mesačné náklady žalobkyne predstavujú 700 EUR mesačne, k zvýšeniu došlo z dôvodu jej vysokoškolského štúdia. Matka žalobkyne je jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti HR Performance, s.r.o., ktorá mesačne fakturuje klientom sumu 1195 euro a z toho hradí náklady spoločnosti a sama si ako konateľka vypláca mesačne ako mzdu, sumu 100 eur. Žalovaný pracuje v spoločnosti PS Stavby, pričom jeho mesačný príjem predstavuje sumu 600 eur a pohyblivá zložka predstavuje sumu 200 eur. Žalovaný neuzavrel ďalšie manželstvo, býva u svojich rodičov alebo sa zdržiava v trojizbovom byte na J. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že čo do základu je žaloba plne dôvodná. Žalobkyňa je študentkou vysokej školy v dennej forme štúdia a nie je teda schopná sama sa živiť. Preto má žalovaný voči nej vyživovaciu povinnosť (§ 62 ods. 1 Zák. o rodine). Pri rozhodovaní o výške výživného súd prvého stupňa zohľadnil majetkové pomery žalovaného, jeho príjem, ako aj reálne možnosti žalovaného pri dosahovaní určitej výšky príjmu. V nadväznosti na uvedené potom súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že žalovaný je schopný dosahovať mesačný zárobok vo výške v prevyšujúcej ním deklarovanú sumu 600 eur a má dostatočné schopnosti na to, aby mohol prispievať na výživu žalobkyne výživným do mesiaca september 2013 vo výške 160 eur mesačne a od septembra 2013 vo výške 220 eur mesačne. Žalovanému napríklad nič nebráni, aby prenajal byt na J. A. J. a takto si zabezpečil aj ďalší príjem. Pri určení výšky výživného súd prvého stupňa vzal do úvahy aj povinnosť matky žalobkyne prispievať na výživu žalobkyne podľa svojich schopností

a možností, kde súd prvého stupňa zohľadnil skutočnosť, že matka žalobkyne v minulosti dosahovala aj vyššie príjmy a teda rovnako vychádzal z jej reálnych schopností a možností. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť platiť výživné na žalobkyňu počnúc dňom 3. 5. 2013, t. j. od podania žaloby a to - ako je to uvedené vyššie - vo výške 160 eur mesačne do 31. 8. 2013 a od 1. 9. 2013, teda od nástupu žalobkyne na vysokoškolské štúdium, vo výške 220 eur mesačne. Keďže žalobkyňa požadovala výživné vo výške 250 eur mesačne, súd prvého stupňa žalobu vo zvyšku zamietol. Určením vyživovacej povinnosti žalovanému od 3. 5. 2013 do vyhlásenia rozsudku, t. j. do 22. 11. 2013, vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni zročné výživné, ktoré predstavuje spolu sumu 150 euro (za mesiace máj až august 2013 predstavuje zročné výživné sumu 40 euro a za obdobie od septembra 2013 do novembra 2013 sumu 110 eur), ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni v splátkach po 15 eur mesačne spolu s bežným výživným. Pri určovaní zročného výživného súd vzal do úvahy skutočnosť, že žalovaný zaplatil žalobkyni v máji 2013 100 eur, v júni 2013 250 eur, v júli 2013 150 eur v auguste 2013 100 eur v septembri 2013 150 eur, v októbri 2013 200 eur a v novembri 2013 200 eur. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný a napadol ním výrok, ktorým bolo žalobe vyhovené. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že mu uloží povinnosť platiť výživné na žalobkyňu vo výške 180 eur mesačne počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že zročné výživné bude povinný zaplatiť v splátkach po 20 eur mesačne. Uviedol, že má mesačný príjem vo výške cca 550 eur netto a jeho nevyhnutné náklady predstavujú čiastkovú 433 eur. Po odpočítaní týchto výdavkov mu zostane suma 117 eur a z tejto sumy nie je schopný platiť výživné vo výške určenej napadnutým rozsudkom. Pri takto určených úhradách by nemohol hradiť všetky nevyhnutné výdavky na bývanie a dostal by sa do platobnej neschopnosti a vystavil by sa riziku straty bývania. Je ochotný a schopný platiť maximálne sumu 180 eur mesačne bez toho, aby ohrozil svoju existenciu. Súd prvého stupňa ďalej nezohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa býva s matkou v luxusnom rodičovskom dome s veľkou záhradou, bazénom a novým zariadením aj napriek tomu, že BSM ešte nebolo vyporiadané a on je spoluvlastníkom tejto nehnuteľnosti, ktorú výlučne užíva matka žalobkyne s priateľom a žalobkyňou. Pri určovaní výživného súd neprihliadol na nevyhnutné výdavky žalovaného a už vôbec nie na situáciu, do ktorej by sa dostal v prípade choroby, úrazu a podobne, kedy jeho príjem by klesol. Poukázal na skutočnosť, že dobrovoľne prispieval žalobkyni na výživné v rámci svojich príjmov a to sumami od 100 eur mesačne až do 250 eur mesačne. Vytkol súdu prvého stupňa, že pri rozhodovaní vzal do úvahy ako nevyhnutné náklady žalobkyne aj splátky jej matky za hypotéku na dom, ktorý je vo vlastníctve matky a žalovaného pretože zatiaľ nebolo BSM po rozvode manželstva vyporiadané. V danom prípade však nešlo o nevyhnutné výdavky žalobkyne.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa treba v napadnutej časti zrušiť.

Žalobkyňa podala žalobu na súd prvého stupňa dňa 3. 5. 2013 a teda od tohto dňa jej bolo možné priznať výživné (§ 77 ods. 1 druhá veta Zák. o rodine). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa tak aj postupoval. Výrok napadnutého rozsudku však súd prvého stupňa formuloval nesprávne. Ak totiž uložil žalovanému povinnosť platiť výživné na žalobkyňu od 3. 5. 2013 do 31. 8. 2013 vo výške 160 eur mesačne a od 1. 9. 2013 vo výške 220 eur mesačne, výrok napadnutého rozsudku mal znieť nasledovne: „Žalovaný je povinný prispievať na výživu žalobkyne sumou 160 eur mesačne od 3. 5. 2013 do 31. 8. 2013 a sumou 220 eur mesačne od 1. 9. 2013, ktoré výživné je žalovaný povinný platiť vždy do 11 dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám žalobkyne. Zročné výživné za obdobie od 3. 5. 2013 do 30. 11. 2013 vo výške 150 eur sa žalovanému povoľuje splácať v splátkach po 15 eur mesačne splatných spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou rozsudku.“ Súd prvého stupňa však výrok napadnutého rozsudku formuloval tak, ako keby žalovanému vznikla povinnosť platiť výživné na žalobkyňu vo výške 220 eur mesačne až od právoplatnosti napadnutého rozsudku, čo však vzhľadom na jeho odôvodnenie súd prvého stupňa nemal v úmysle. Súčasne z výroku napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, že za obdobie od 3. 5. 2013 do 31. 8. 2013 uložil žalovanému povinnosť platiť výživné na žalobkyňu vo výške 160 eur mesačne.

Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu nezostalo iné, než rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť platiť výživné na žalobkyňu a zaplatiť zročné výživné, zrušiť

podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec v tomto rozsahu vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ňom bude súd prvého stupňa musieť výrok rozsudku formulovať tak, ako je to naznačené vyššie.

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa nevenoval dostatočnú pozornosť zisteniu skutočných príjmov matky žalobkyne. Nie je predsa možné, aby matka žalobkyne dosahovala príjem iba 100 eur mesačne, ktorý si ako konateľka obchodnej spoločnosti sama vypláca. Z takéhoto príjmu by matka žalobkyne vzhľadom na súčasnú cenovú hladinu v J. nemohla pokryť ani tie najzákladnejšie potreby. Odvolaciemu súdu nie je jasné, čo znamená matkou žalobkyne prednesená skutočnosť, že klientom faktúruje mesačne sumu 1 195,90 eur, t. j. či ide o zisk spoločnosti HR Performance, spol. s r.o., v ktorej vykonáva matka žalobkyne funkciu konateľky. Pokiaľ ide o daňové priznanie spoločnosti HR Performance, spol. s r. o. za rok 2012 (č. I. 69), za toto zdaňovacie obdobie bola výsledkom hospodárenia tejto spoločnosti strata vo výške 1 968,75 eur. Za tejto situácie nie je odvolaciemu súdu zrejmé, z akých prostriedkov (okrem vyššie spomenutej sumy 100 eur mesačne) vlastne matka žalobkyne žije a uhrádza potreby svoje a potreby žalobkyne. Na druhej strane nie je možné prihliadnuť pri rozhodovaní predmetnej veci na to, že rodičia žalobkyne doposiaľ nemajú vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a že podľa tvrdenia žalovaného nehnuteľnosť patriacu do BSM užíva výlučne matka žalobkyne.

Vzhľadom na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti musel odvolací súd zrušiť i výrok o trovách konania.

Výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť. To znamená, že v ďalšom konaní nebude možné uložiť žalovanému povinnosť platiť výživné vo výške presahujúcej 220 eur mesačne.

V novom rozhodnutí o veci súd prvého stupňa rozhodne o trovách prvostupňového i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.